

[Gunnar Fog-Petersen.]

som kan være, om ikke overordentlig egnede dertil, saa dog kan faa et Ægteskab ud af det, maaske lige saa godt som mange andre, og som det vilde være urimeligt at hindre deri, hvis der ikke var Fare for, at de kunde sætte Børn i Verden. Derfor tror jeg, man skal sætte den tykke røde Streg under dette Forhold, som med et daarligt og irrationelt Ord, hentet direkte fra Tyskland, kaldes for Racehygiejne. Jeg vil henstille til den højtærede Minister og hans Kontorer, at de for Fremtiden skriver Slægtshygiejne i Stedet for Racehygiejne; det er dog det, der er Tale om, og det gælder i første Linie den Betydning af Ordet, det har i mere snæver Forstand: den nærmeste Slægt, og i videre Betydning af Ordet: hele Slægten. Men det kan aldrig komme til at gælde Racen, da der ikke er Tale om nogen Race i denne Forbindelse. Det er dog ikke Kvægavlsforeninger, her er Tale om, saa bundne og foreningsbestemte er vi dog heller ikke endnu. Derfor bør dette Ord fjernes fra dansk Lovgivning; det er i sig selv noget Vrøvl og giver overhovedet ingen Mening.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling og Vedtagelse.

Justitsministeren (Steincke): Jeg takker samtlige ærede Ordførere for deres Modtagelse af dette Lovforslag og deres Tilsagn om at ville medvirke til et saa godt Resultat som muligt.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Ingeborg Hansen) har naturligvis Ret i, hvad ogsaa Venstres ærede Ordfører fremhævede, at det er tvivlsomt, hvor store Resultater man i Praksis kan naa ved denne Lovgivning, men det betyder vist ikke, at den ærede Ordfører for Socialdemokratiet har noget Ønske om, at man af den Grund skulde lade være med denne Lovgivning. Derimod er jeg noget mere tvivlende med Hensyn til det ærede 13de tingvalgte Medlem (Rytter). Men hvis man nærer nogen Tvivl i saa Henseende, bør man studere Lovgivningen. Man taler saa meget om Tyskland, og den ærede Ordfører for Venstre havde fordybet sig stærkt i tysk Lovgivning i 1933—1935; men paa dette Omraade har Tyskerne nok lært noget nyt, for saa vidt som de gaar langt ud over alle rimelige Grænser, men de har vel studeret disse Forhold særlig i Schweiz, formoder jeg, og Holland og den amerikanske Lovgivning. Jeg erindrer, at saa langt tilbage som i 1919, da jeg beskæftigede mig med disse Problemer i Anled-

ning af Sociallovgivningens Revision, ved Udarbejdelsen af Værket „Fremtidens Forsørgelsesvæsen“, studerede jeg i høj Grad amerikansk Lovgivning; saa vidt jeg minde, forelaa der allerede dengang 135 større Værker om Racehygiejne — den ærede Ordfører for Det radikale Venstre maa undskylde, at jeg bruger dette Ord, men det brugtes allerede dengang —, og da var naturligvis det Synspunkt fremme, som alle fornuftige Reformatorer eller Teoretikere deler, at i og for sig vilde et Ægteskabsforbud ikke bevirke, at man derved undgik et arvesygt Afkom, men alle var dog enige om, at man ikke af den Grund skulde undlade at forbyde Ægteskab i de Tilfælde, hvor man mente, der var en udpræget Fare for Afkommets arvelige Egenskaber, hvortil ogsaa kommer, at der, ikke mindst hvor det gælder aandssvage, er større Fare for flere Børn i Ægteskab end ved uægteskabelige Forbindelser. Jeg tror altsaa ikke, at det var det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds's (Ingeborg Hansen) Mening at gøre Indvendinger imod Bestræbelserne for at gaa saa vidt, som det maatte være forsvarligt, med Ægteskabsforbud over for disse degenererede, abnorme eller syge.

Det ærede 13de tingvalgte Medlem (Rytter) holdt en interessant og interesseret Tale om Lovforslaget og fremsatte mange Bemærkninger, som jeg kunde fristes til at svare paa. Jeg skal i størst mulig Udstrækning undgaa Fristelsen, idet jeg ved, at jeg alligevel vil svare paa en hel Del.

Det ærede Medlem begyndte med at sige, at han var vis paa, at jeg med en vis Sorg saa Ændringer i den fællesskandinaviske Lovgivning. Baade Ja og Nej. Jeg ser naturligvis gerne, at denne Lovgivning bliver saa ensartet som muligt i de skandinaviske Lande, men jeg er paa den anden Side klar over, at hvis man, hver Gang man fra en eller anden Side opdager, at man paa et eller andet Omraade bør reformere, skulde nedsætte en Kommission, der sad i Aarevis, foretrækker jeg alligevel, at hvert enkelt Land gør, hvad man kan for at forbedre Lovgivningen, i det Haab, at den Interesse, der er for at følge med i de andre Lande, vil føre til, at man kommer det Skridt videre i den fællesskandinaviske Lovgivning. Det tror jeg i øvrigt ikke, at det ærede Medlem og jeg er uenige om.

Derimod er vi absolut og bestemt uenige om, at Grundlaget for denne Lov er de to tyske Love af 1933 og 1935. Jeg tør naturligvis ikke udtale mig om, hvor meget eller hvor lidt Socialministeriet, som den ærede Ordfører for Venstre i denne Forbindelse